

der har været modstandere af krigen, men samtidig bevare både den politiske, militære og økonomiske kontrol. Er det virkelig en rimelig måde at gebærde sig på som stormagt efter Venstres opfattelse? Det er det åbenbart.

Hr. Skaarup siger, at det, at flere ting bringes til at fungere, gør, at flere ting skal beskyttes. Ja, men man kunne vel så også forvente, at hvis flere ting bringes til at fungere, vil det nedsætte den del af utilfredsheden, som skyldes dårlige forhold, fordi ting ikke fungerer.

Det afgørende er jo, at man fuldstændig har fejlvurderet den situation, hvor man troede, at irakerne ville juble, når besættterne kom. Det har irakerne alt for lang erfaring med besættelse til overhovedet at kunne overveje. Og det, man har fået ud af den kludrede situation, er jo, at kredse i Irak, der formentlig i en anden legitim situation ville være villige til at hjælpe til, i øjeblikket oplever det, der sker, som fuldstændig illegitimt.

Så skal jeg sige til hr. Helge Adam Møller, at jeg må kvittere for evnen til selektiv læsning af beslutningsforslaget. Jeg er ikke sikker på, at det ses her, men jeg har understreget alle de steder med gult, da jeg sad og læste beslutningsforslag nr. B 118. Sagt til hr. Helge Adam Møller: Meget kan man gøre med historiefordrivelse, meget kan man gøre med spindoktorer, men man kan ikke benægte, at masseødelæggelsesargumentet var det afgørende argument ikke alene i Danmark. Da Powell trådte frem i FN's Sikkerhedsråd vistnok den 9. februar, var det jo kronargumentet. Så lad være med det, vil jeg sige til hr. Helge Adam Møller, det holder ikke i byretten.

Tredje næstformand (Kaj Ikast):

Hr. Niels Helveg Petersen som ordfører.

Niels Helveg Petersen (RV):

Lad mig om den sidste debat om anvendelsen af masseødelæggelsesvåben sige, at jeg har gjort den samme iagttagelse. Jeg har ikke gjort det ved at strege det ind med gult. Jeg bad min computer om at gøre det, nemlig finde de gange, hvor masseødelæggelsesvåben er nævnt i beslutningsforslaget fra marts, og den fik også ti gange ud af det.

Det helt interessante er, at i det beslutningsforslag, vi behandler i dag, er ordet ikke nævnt, og det synes jeg da er fremskridt. Siden dengang er der trods alt sket noget i den måde, man argumenterer på.

Det Radikale Venstre kan ikke støtte beslutningsforslaget. Vi stemte imod udsendelsen af de første ca. 370 i maj måned, og vi stemmer imod udvidelsen nu.

Der er sket fremskridt, siden vi sidst besluttede at sende folk ud den 15. maj. Der blev vedtaget en FN-resolution den 22. maj, 1473, som jo gør, at vores tilstedeværelse i dag er sanktioneret af FN og i hvert fald ikke er i strid med folkeretten.

Men vi finder ikke, at det er et tilstrækkeligt stærkt grundlag, vi er inde på. Nu er vi ganske vist ikke – vi danskere dernede – besættelsesmagt. Det er alene USA og Storbritannien, så vidt som jeg kan læse FN-teksten. Men vi har nøjagtig de samme forpligtelser i øvrigt, som hvis vi var besættelsesmagt. Vi hjælper besættelsesmagten eller autoriteten dernede, og det er sådan set sagens realitet.

Jeg synes som sagt, det er et fremskridt, at denne FN-resolution foreligger, men samtidig må jeg være helt enig med FN's generalsekretær i, at den rolle, som FN har og er blevet tiltænkt af USA og Storbritannien, i det resolutionsforslag, man har fremlagt, er utilstrækkelig, og det er et væsentligt argument for os for at være imod dette.

Kofi Annan har argumenteret for, at hvis FN skal med ind og virkelig have en central rolle, skal FN have en så central rolle, at FN er »indispensable«. Og det er FN ikke i den nuværende situation, og det er FN ikke efter det resolutionsforslag, som amerikanerne for nylig har fremlagt.

Vi ønsker, at FN skal have en central rolle. Vi ønsker, at der på basis af en central rolle for FN bliver en bredere koalition. Når vi ønsker det, er det ikke af formelle og juridiske grunde alene, men jo fordi en bred koalition med FN-mandat har langt større chancer for at løse opgaven. Opgaven har vist sig at være vanskeligere, end man troede. Flere amerikanske soldater er indtil nu slået ihjel i perioden efter den såkaldte militære fase end under den militære fase.

Vanskelighederne har vist sig større, og den planlægning, der har foreligget fra USA's og Storbritanniens side for fredsfasen efter krigens ophør, har jo vist sig helt utilstrækkelig. Jeg må sige, at meget af den debat, der føres i USA og Storbritannien om indsatsen i Irak, er meget dårligt reflekteret fra de borgerlige ordføreres side her i dag. Ingen af de betænkeligheder, intet af den kritik, som kommer frem, er kommet til syne her. Det beklager jeg, for jeg synes, at den